

SZEGED-SZENTMIHÁLYI BÚZASZÖM

XVI. évfolyam

A Szent Mihály Plébánia Hírlevele

2019. december

Szeptember 22-én, a vasárnapi ökumenikus istentisztelet keretében a szentmihályi templomban nagytiszteletű Tőkés Ferenc tordaszentmihályi református lelkész úr a 133. zsoltárt idézve hirdette az igét: Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek! Ő a klasszikus Károli-fordítás szerint az atyafiak kifejezést használta, hiszen egy Atyának gyermeke minden testvér. Az idézett zsoltár nagyon rövid, csupán három vers, mondhatni három sor. Inkább egy ünnepélyes felkiáltás és ténymegállapítás, ami nem igényel további magyarázatot. Két egyszerű képpel egészíti ki, melynek lényege ugyanaz: a valódi testvéri közösségre úgy árad le Isten áldása, mint Áron

főpap homlokáról a felszentelés, vagyis az isteni kiválasztás olaja folyik végig az arcán, a ruhája szegélyére, vagy mint a Hermón-hegy harmata száll rá Sion-hegyére. (A Hermón Palesztinától északra a legnagyobb, több mint 2800 m magas csúcsokból álló hegyláncolat, amely a közel-keleti ember számára valóságos csoda, mivel mindig hó borítja. A Sion-hegy Jeruzsálem legmagasabb pontja, valójában csak egy domb, mégis szent hely a Hermónnal szemben. Itt épült fel a királyi palota. A zsidóság számos reménye és messiási hite e helyre összpontosul.) Isten, aki a zsoltár záró megjegyzése szerint egyedül adhat áldást és életet, minden testvéri közösséget ugyanúgy megáld mint a természet csodáit vagy a szentségi méltóságot, akár a főpap mint kiemelt tekintély esetében. Az emberi közösség nemcsak kérheti az áldást, de áldott is lehet általa, hogy maga Isten kezdeményezi azt, mert örül egy kedves, lelkes testvéri összetartozásnak. És talán ez még szebb tapasztalat. Amikor Isten látja az emberek kapcsolatát, megértő figyelmességét, a másokért energiát is mozgósító szervezést, munkát, időráfordítást, a vitás helyzetek bölcs, mégis rugalmas, néhol humoros kezelését, a jóakarát és jó szándék megbecsülését egymás ötleteiben, stb. És mindezt Isten igazolja, mert tetszik neki. Valóban szép és gyönyörűsége az a közösségi együttlét és érzés, amelyen rajta van Isten áldásával Isten öröme is. Mert az atyai öröm akkor születik meg, ha a testvérek is szeretik egymást. Ha az Atya látja ezt és büszke rá – ránk.

Mit adott nekünk a megtestestült Fiú? A testvérek egységét az egy Lélekben. És a testvérek békéjét egy kötetlen, baráti, szeretetteljes légkörben.

Létezik egy olyan „párhuzamos” világ, a krisztusi tanítványok világa, amelybe békét és harmóniát hozott a született Krisztus. Ez a világ ugyan nem akar 'másik' világ maradni, de nem is erőlteti rá magát azokra, akik nem akarják elhinni. Akik azonban befogadják, új, örök, és végleges életet nyernek belőle. Karácsony erről is szól mint tanúság. Nem vagyunk egyedül, hogy magunkból értelmezzük az életet és a világot. Valakinek a fiai vagyunk. Valakinek, aki a Fia emberi születése révén Atyánkká válik a Mindenható, Teremtő Erőből.

*Minden Olvasónknak áldott ünnepeket és
Boldog új évet kíván a szerkesztőség!*

*Lisztkai Tamás
plébániai kormányzó*

Őszi rendezvényeink

Szentmihály-napi rendezvényünk sikerét látva, a következő programok szervezésénél is igyekeztük minél szélesebb körben megszólítani a Szentmihályiakat.

Ezt az elvet követve kezdtük el szervezni az immáron hagyományos Erzsébet napi kenyér sütést. Meg is lett az eredménye. Nem kevesebb mint 27 gyermek vett részt a vetélkedőn, valamint készítette el saját kis kenyerét és segített a közös kenyerek készítésében is. A kemence fűtéséről ezúttal is Haraszi Gábor gondoskodott. A rendezvény gördülékeny lebonyolításához nélkülözhetetlen segítséget kaptunk középiskolás hittanosainktól, Gilice Annától, Schröffel Bercitől és Haraszi Misitől. A konyhában ezúttal Novák Anikó segített. Mindannyiuknak hálásan köszönjük a segítséget. Délután a felnőttek, elsősorban az énekkar

Ádventi koszorúk

Egy hét pihenő és máris a következő hagyományos programunkra készültünk. November 30-án készítettük el az ádventi koszorúinkat. Ezúttal ezt is hirdettük az interneten, bátorítva a szülőket is az együtt alkotásra. Istennek hála nem hiába, lévén több kisebb gyermeket elkísért anyukája vagy apukája. Az igazán nagy meglepetés azonban másnap volt a templomban, amikor is a koszorúk megáldásához sokan kijöttek az oltár elé, olyanok is akik odahaza készítették el koszorúikat, de fontosnak érezték azok megszentelését.

És ami még előttünk áll – szeretettel hívjuk a szentmihályiakat a karácsonyi pásztorjátékunk megtekintésére, melyet idén is a 10:30-kor kezdődő ünnepi szentmise elején mutatunk be.

Az íjász foglalkozások a téli időszakban, szombatonként 14 órakor kezdődnek!

Gilice Attila

Néptáncosok a családi napon

tagjai folytatták a sütést-főzést. A főfogás birkapörkölt volt. Így valóban egész napos rendezvénné kerekedett november 16-ka.

December 14-én tartottuk a magányosok karácsonyát. Erre az alkalomra, szokásainknak megfelelően kisebb és na-

gyobb hittanosaink kedveskedtek zenés produkciókkal az idős, magányos egybegyűlteknél.

Karácsonyra hangolva

A karácsony előtti hetekben a várakozást éltük meg, megpróbáltunk testileg, lelkileg felkészülni az ünnepre. Kívülről már minden csillog, az ajándékok beszerzése, az ünnep előkészítése már megtörtént, a lakás is készen áll, s remélhetőleg a lelkünket is rendbe szedtük, felkészítettük az ünnepre.

A zajos, hangos világban azonban ez nem mindig olyan egyszerű. Szükséges, hogy megteremtjük magunk körül, magunkban a csendet. Csend kell ahhoz, hogy Isten beléphessen hozzánk, hogy észrevegyük érkezését, hogy meghalljuk kopogtatását. A rohanást abba kell hagynom, meg kell állnom, hogy csend legyen bennem. Nemcsak adventben, de Karácsonykor is. A csendben tud megszületni bennünk az Isten, a szívünk mélyén, ahova a felszínes zajok már nem jutnak el.

Karácsonykor Isten gyenge és tehetetlen gyermekként született meg egy asszonytól. Semmije nem volt, mégis mindenre rendelkezett, ami lényeges, mert tudott szeretni. Ez a szeretet mozgatja ma is a világunkat.

Nem ajándékokat hozott nekünk, hanem ő maga akart ajándékká válni. Jó dolog egymást megajándékozni, de ha elcsendesedek, talán rájövök arra, hogy nekem kell Karácsonykor ajándékká válnom... a gyermekeim, szüleim, testvéreim, házas társam számára. Nekem kell Isten jóságos áldásával, simogatásával válnom. Minden ember, aki szeretni tud, nagyon gazdag, mert nem az a fontos, hogy mit birtoklunk, mi felett rendelkezünk, hanem az, hogy szeretettel át tudjuk-e ölelni egymást.

Az ünnep döntésre készítet: oda tudok-e, akarok-e fordulni a rám bízottakhoz? Merek-e Jézus példájára mindent elengedve a szeretteim számára megszületni, vagy az ünnepet csak a kellékek, dekorációk beszerzésére alacsonyítom?

Amennyiben a válaszom igen, s oda tudok, merek fordulni a másikhöz, már csak azt kell kérnem, hogy tiszta szívvel tudjam őt szeretni!

Karácsonykor Jézus megszületett, de hogy számunkra mi lesz az ünnepből az rajtunk múlik...

„Ezt mondja Jézus: Meztelenül születtem, hogy le tudj mondani önmagadról. Szegényen születtem, hogy megtalálhasd Bennem a gazdagságot. Kicsinek születtem, hogy te se akarj uralkodni másokon. Istállóban születtem, hogy megtanulj tisztelni minden helyet. Barlangban születtem, hogy minden jóakarátú ember Hozzám közeledhessen. Ijesztően gyengének születtem, hogy te sohase félj Tőlem. Fegyver nélkül születtem, hogy bizhass jóságomban. Szeretetből születtem, hogy sohase kételkedj szeretetemben. Éjnek idején születtem, hogy elhidd: minden földi valóságot képes vagyok megvilágítani. Emberként születtem, hogy sohase szégyelld magad, azért, ami vagy. Mária fiaként születtem, hogy neked is legyen édesanyád. József fogadott fiaként születtem, hogy megértsd: az igazi apa az, aki védelmet és szeretetet ad. Egyszerűségben születtem, hogy te se legyél bonyolult. Megalázottan születtem, hogy képes légy fölülmúlni magadban a kevelységet. Elrejtve születtem, hogy képes légy elkerülni minden önmotogatót. Gyermekként születtem, hogy megtanulj te is nyitni, bizalommal telinek lenni, mint a gyermek. Teérted születtem, hogy mindnyájan együtt térhessünk vissza az Atya házába. Amen.” (Lambert Noben)

Minden olvasónak meghitt ünnepeket kívánok!

Szalaiiné Milasin Katalin

Örüljete, örvendjete!

Ezt a rövid kérést, felhívást hallottam karácsonyi műsorunk elején az iskolában, ahol tanítok. Ezt olvashattam az iskola szerte kifüggesztett meghívókon, plakátokon, mert a karácsonyi idő az öröm ideje. Mindannyian jól tudjuk, kicsik és nagyok, gyerekek és felnőttek, hogy Megváltónk születését ünnepeljük karácsonykor. De vajon tényleg tudunk szívből örülni a kised Jézusnak?

Örüljete, örvendjete...

Milyen sok karácsonyi dal hív minket arra, hogy örüljünk és örvendjünk! De tulajdonképpen minek is örüljünk? És hogyan örüljünk a tél közepén, amikor odakint sötét van és hideg, a nappalok rövidek és sötétség uralkodik a világ ezen részén?

Ez a reménytelen sötétség uralkodott akkoriban is, Jézus születésének idején. „Az emberiség adventjének sötét éjszakájában, szívében a megváltás utáni vággyal bolyong Ádám, az örök ember. Lelkét fájdalmasan tépi a megismert rossznak és jónak küzdelme. Vállát a hűtlenség és a dacos lázadás súlya nyomja. Mióta cipeli botladozó léptekkel ezt a vállára nehezded terhet? Évezredek peregetek már le az idő homokóráján...”

S akkor Ő, aki öröktől fogva van, és el nem múló szeretettel szereti Ádámjait és Éváit, az első karácsonyon, csendesesen és alázatosan „emberré lett értünk”.

Betelt az idő: Isten érkezik az emberhez. Ezért örülünk, ez örömünk forrása. Annak lesz része ebben az örömben, aki megnyitja szívét, és befogadja őt, a közénk érkezett Istent. Aki megtanulja a tetteivel és életével énekelni megváltásunk örömeinek, Isten szeretetének dallamát.

Zenészként, énekesként nagyon sok dal szól a fejemben. Állandóan énekelek, ha örülök, s ha rossz a kedvem, akkor „jön” egy dal és segít eloszlatni fejem körül a gond felhőit.

Az idén nem csak a szívünkben, hanem fizikailag is szentmihályiak lettünk a családommal. Küzdelmes időszak egy család, egy családfő életében a házépítés. De, ezt meg kell tapasztalnia minden férfinak. Hálás vagyok Istennek és mindenkinek, aki támogatott ebben a küzdelmemben.

Áldott, békés karácsonyt mindenkinek!

Szakál Zsolt

Szentmihály, 1920. december 24.

Még éjszaka van, szakad a hó. Szentmihályon, az alvégen, egy szűk kis köz egyik házában a parasztembernek nem akarózik kibújni a dunna alól. Nem is a hideg, hanem inkább az egész éves fáradtság, no meg a sötét miatt. Jó lenne legalább ma csinálni egy kicsit a fölkeléssel, így, hogy közeleg az ünnep, de már az ötlettől is nagy lelkiismeret-furdalás támad a lelkében. Az érzelgősség nem parasztembernek való időpazarlás, így hát igyekezik azt ijedten önmaga előtt is eltitkolni – nehogy csorbát ejtsen a becsületén – és inkább lustaságnak titulálni, majd tudatosítani a gondolataiban: nem divat errefelé a kényelmet előnyben részesíteni. Attól még, hogy itt a karácsony, adni kell az állatoknak – jobb híján a gyengén pislákoló petróleum-lámpa fényénél – és a munka végeztével jó lenne a misére is begyalogni Alsóvárosra. Ez nem kedv kérdése, hanem kötelesség. Hamarosan föl kell kelni.

A főúton, Lábdyék malmából éjjel is fény szűrődik ki az ablakokon. Egyedül itt van világos a faluban, mert az éjszaka is működő őrlogépek termelik az áramot. Nagy csoda ez! Lábdy Ákosné Szabó Mária – vagy ahogyan a munkások szólítják: „Naccsága” – most is, mint általában minden este ruhástól feküdt le, hiszen éjjelente gyakran föl szokott kelni. Szereti ekkor is felügyelni a munkásokat, hogy biztosan jól menjen az őrlés. Vince, a főmolnár tegnap sok borraivalót kapott, és azt valóban itálra költötte. A Naccsága éjjeli ellenőrző körútja alkalmával észreveszi, hogy Vince iszogot. A főmolnár kissé megijed, amikor meglátja a főnökasszonyt, és megkérdezi: Naccsága, maga mért nem alszik? A Naccsága viszont viszsza kérdezi: Vince, maga miért iszik? Majd megfogja az üveget, és kihajítja az utcára, de akkora lendülettel, és olyan messzire, hogy a Farkasék kismalma előtti jeges macskakövön koppan, méghozzá akkorát, hogy nemcsak ripityára törik, hanem Vőnekiék alvásból felriadt macskáját is szólásra kényszeríti. Ijedtében akkorát miákol a szerencsétlen, hogy a malmosék szuterénben alvó cselédje, Krucsó Károlyné Rozika is felkel a zajra. Szalad, és kérdezi rögtön a Naccságát, hogy mi a csuda történt, tud-e valamit segíteni. Tud hát, főzön kávét – szerencsére nekik ez is van itthon – és vigye azonnal Vincének, azt igya, ne a bort, hiszen itt a karácsony, reggeltől a munka leáll, de addig a rendeléseket teljesíteni kell! Kikapott a Vince könyörület nélkül, és azt sem értette pontosan, hogy miért pont csak az ő poháremelgetése lett észrevéve, hiszen nem csak ő volt ilyen fegyelmezetlen az éjjel. Rozika beszalad hozzá, viszi neki a kávé, közben a fülébe súgja, hogy hányszor mondta már, hogy ne a daráló tetején tartsa a borosüveget, hanem a seprű mögött a sarokban, ahol a Naccsága nem keresi. A cseléd orrát megcsapja a paprika napfényes napokat idéző, csodás illata, és az egyik gyönyörű piros halomból merít három fakanálnyi friss őrlésűt, ha már itt van, majd bemegy a konyhába, és odakészíti az ünnepi halászlét, ha már fölkel. Visszafeküdhetne még, de a hajnali csetepaté úgy kiverte az álmat a szeméből, hogy úgy dönt, munkához lát. Virrad, és dolog is akad bőven.

Amikor kezd világosodni, Lábdy Ákos megigazítja a fején kedvenc micisapkáját, majd elköszön a munkásoktól, és kicsit elszégyelli magát, amiért nem védte meg Vincét az asszony mérgétől. Elismeri, hogy minden újítás a felesége ötlete, és nem menne az üzem ilyen jól, ha ő nem lenne ennyire kemény és határozott, de azért ami sok, az sok. Még jó, hogy nem látta: nemcsak Vince iszogotott az éjjel. Kiosztja a heti fizetést, kezdet fog a dolgozókkal, majd boldog ünnepeket kívánva ad mindenkinek egy szépen becsomagolt sálat ajándékba. Reggeli után átmegy a közeli konkurenciához. Szánthó József és Lajos is éppen a reggelihez készülődik, Mariska, a cseléd kávéval kínálja a vendéget. Nem mintha annyira jóban lenne a két család, bár valójában rosszban se, de ilyenkor karácsonykor mindig megbeszélnek, hogy két malmos is jól megél egy faluban, sőt, még Farkasék kis malmát is – ami igazán nem számít nagy ellenfélnek – megtűrik. Ákos megemlíti, hogy az asszony szerint alkalomadtán jó lenne megvenni a szomszédos kismalmot, és szeretné, ha Szánthó nem gondolkodna ilyesmiben, ha nem akar a Naccságával összekülönbözni.

A legidősebb gyerek, Lábdy Pista is dolgozott az éjszakai műszakban, így lepihen egy kicsit, a lányok – Pöszi, Klári, Baba, és Lili – éppen ébrednek. Apjuk megvette már a plafonig érő fát, nagyot, mint mindig, rajtuk kívül a faluban nemigen tartja ilyen pompában a karácsonyt senki. A hat éves Baba és az egy éves Lili még úgy tudja, hogy a Jézuska hozza a fát, és amíg a szülők feldíszítik, Pista elviszi őket és a nagymamát, valamint a háztartási alkalmazottat a színházba, a gyerekelőadásra, melyre az ünnep alkalmából a család minden évben bérel egy páholyt. Míg odavannak, meghozza a Jézuska az ajándékot is a fa alá: a lányoknak az áhított babaházat már rég elkészítette az apjuk lombfűrészsel.

Az ünnepi vacsorát fenn a szalonban fogyasztja el a család. Lábdy Ákos most is, mint ilyenkor mindig számvetést készít magában, és hálát ad a sorsnak, hogy apja, Lábdy Antal annak idején elindult gyalog szerencsét próbálni a Balaton mellől, lejöve a Lábdy-hegyről, és a sáros csizmája végleg leragadt itt, az Alföldön. Azért pedig különösen hálás szívvel gondol vissza az öregre, hogy Bécsben taníttatta őt a szakmára, és ott megtapasztalhatta, hogy a munkásembernek ugyanolyan becsülete van, mint egy úrnak, és dolgozni még a tulajdonosnak is kell, sőt, talán neki a legtöbbet.

Miközben Ákos élete fő történésein morfondírozva hállalkodik az égieknek, addig az alvégen egy szűk kis közben gyertya fénye világít az egyik ablakban. A családfő éppen elkészíti, majd az asztal alá helyezi a Jézuska fészket: egy fonott kosárba szalmát tesz, majd az év minden terményéből – alma, répa, kukorica, krumpli – rak bele. Gyógyító hatást tulajdonít neki mind az emberre, mind pedig az állatokra nézve, hiszen „szentölménynek” számít, amit maga az ünnep szentel meg. Böjt lévén a család aznap még alig evett, az asszony az ebédre főzött paprikás krumplihoz is vízben dinsztelte meg a hagymát, mivel a tavalyi étolaj maradéka megavasodott. Egész

évben nem volt rá szükség, mert ugyan kinek jut eszébe olajjal főzni böjti időszakon kívül, helyette zsírt meg mégsem illik használni ezen a szent napon. Estére kért hát egy kicsit a szomszédból, hogy meg tudja sütni a paprikás korpába forgatott kárászt, amit az öreg pecás árult reggel, frissen fogva a Holt-Tiszából, be-be nyitogatva a házak ajtaján, hogy „van hal eladó”. Szokás szerint a család négyfelé vág egy almát, azaz annyi részre, ahányan vannak, és közösen megeszik, miután megúszatták az elfogyasztott halat a frissen behozott kútvizben. Így már olyan kerek és egész marad a család az újévben, mint az a szép piros alma volt. Biztos ami biztos, fokhagymát és diót is esznek mézzel, hogy egészségesek legyenek. Ez alatt Lábdyék is a vacsora végére érnek. Rozika nem kapott szép almát a piacon, így idén elmaradt a közös gyümölcsévés.

Lábdy Ákos kilencvenkilenc év elteltével egy felhő mögül kipillantva örömmel látja, hogy megvan még a házuk, és a malom is – csak most kultúrháznak hívják – és legnagyobb meglepetésére most is majdnem plafonig érő karácsonyfa áll bent, mint régen. Ráadásul pont náluk ünneplik a falukarácsonyt! Jól látja, hogy Szentmihály minden lakója az ő vendégük? Hát van ennél nagyobb boldogság?

A 2004-ben Lábdy Máriával (Baba) készített, 2006-ban a *Szentmihályi életutak* című könyvben megjelent riport igaz történetét alapul véve írta:

Molnárné Szekeres Judit

Mozdulj! – kocogás

Az előző Búzaszömekben említettük a rendszeres testmozgás fontosságát, valamint a legutóbbiban szó volt a gyaloglásról, mint minden sporttevékenység egyik alapjáról. Amikor már stabilan, rendszeresen hosszabb távokat is képesek vagyunk megtenni erőltetett gyalogló tempóban úgy, hogy az nem jelent problémát fizikumunk számára, akkor jöhet a következő szint, a kocogás.

Kezdetben érdemes a gyaloglásba bele-belekocogni. Ne keseredjen el senki, ha nem megy egyben a kiszemelt táv. Sőt, különösebb elvárások nélkül érdemes elindulni a dőcögős úton. Ahogy az hasznos az élet más területén is, jó, ha a pozitívumokra figyelünk. Ez sokat segít már az elindulásnál is. Értékelni lehet a jó időt, a természet szépségét. Minden évszak tartogat olyan meglepetéseket, amire rá lehet csodálkozni. Számomra a tél a sok vadat és az alapozó, lassabb, de hosszabb kocogást jelenti. Tavasszal az illatok határozzák meg a futásokat. Idén tavasszal az orgona és az akác illata volt nagyon intenzív, de nagyon hálás voltam a faluban az előkertbe ültetett sok-sok virágnak. Nyáron, a fülledt meleg sokat hátráltat a lendületen, de akkor is meg lehet találni a kellemes hajnalok napfelkeltéit, vagy a klimatizált konditermek remek futópadjait, ahol magunknak állíthatjuk be a sebességet, a szintet és a különféle edzések nehézségi fokát. A Tisza körül az igazi színekavalkádot az ősz hozza meg, szinte el lehet feledkezni a futással járó nehézségekről és átadni magunkat a természetnek. Ritkaságszámba megy, de vannak olyan edzések, amikor az ember képes hátrahagyni a mindennapi problémáit, és a futás befejeztével felsóhajtva állapítja meg, hogy nem is annyira cudar ez az élet. Meggyőződésem, hogy ezek a pillanatok, kiteljesült érzések jelentik a legnagyobb motivációt arra nézve, hogy a következő alkalommal is felhúzzuk a futócipőt, lenyomjuk a kilincset és kilépünk a következő edzés útjára.

Nem felejttem el, amikor hét évvel ezelőtt, negyven kilogramm súlyfelesleggel, enyhe depresszióval első alkalommal indultam el az Ártézi megállótól a Petőfi utcán... Az első háromszáz méter után nem tudtam, hol vegyem a levegőt, a teljes

megsemmisülés érzésétől a könnyeimmel küszködtem... Egyben voltam csupán biztos, hogy nem folytathatom közel negyvenévesen az életemet úgy, ahogy előtte... Nagy lendületet ad az is, ha a környezetünk biztat, beáll mellénk a család, és részt vállal küzdelmeinkből.

Egy-két apró részletre fontos figyelni. Elsősorban egy jó futócipőt muszáj beszerezni, nem szabad a kitaposott tornacipőben elindulni, mert sérülés lehet a vége. Nagyon hasznos, ha magunknál tapasztaltabbtól kérünk tanácsot, aki el fogja mondani, hogy edzéseink, kocogásaink egymásra épüljenek és a terhelés fokozatos legyen. Apránként lehet egyik szintről a másikra jutni. Nem probléma, ha a futást kocogással vagy gyaloglással szakítjuk meg. Minden egyes aktív alkalom után büszkén állapíthatjuk meg, hogy ahhoz a töredék magyar lakossághoz tartozunk, akik ma is megmozdultak és tettek valamit egészségükért, életminőségük növeléséért.

Aztán egyszer, ha majd elérkezettnek látszik az idő, érdemes benevezni egy futórendezvényre. A bevállalt táv teljesítése, a sporttársak elszántsága, a közösség ereje remek érzés, majd büszkén mutathatjuk családunknak a megérdemelt érmet is. Hiszem, hogy kitartással, akaraterővel, rendszeres sportolással megvalósítható az egészségesebb és kiegyensúlyozottabb élet.

Zente és Levente

Zente: magyar eredetű személynév, jelentése: jámbor vallásos.

Levente: magyar eredetű, személynév, jelentése: levőcske, kis lény.

Zente és Levente 2019-ben Magyarországon már nem csupán két férfinév, hanem sokkal több annál. Zente és Levente jelentése: összefogás, szolidaritás, szív és szeretet.

Minden ott kezdődött, hogy a Baranya megyei Bükkösdön egy fiatal párnak 2018. február 28-án megszületett várva várt kislánya, Zente. Az egészségesnek hitt baba nagyon rövid időn belül sok-sok aggodalomra adott okot, nem úgy fejlődött, ahogy kellett volna. Néhány hónapon belül kiderült, hogy a csöppség gyógyíthatatlan izomsorvadásos betegségben, annak is a súlyosabb (SMA1) verziójában szenved. Két év – a tudomány jelenlegi állása szerint ennyi egy sma1 típusú beteg életkilátása.

Az elszánt édesanya túl az első lesújtottságon, harcba szállt. Nem csupán minden lehetséges gyógymódnak és alternatív fejlesztési lehetőségnek járt utána, hanem – nem kis kockázatot vállalva – a nyilvánosság elé vitte a történetüket, és segítséget mert kérni. A legnagyobb közösségi oldalon személyes blogot indítva előbb csak apró praktikus tanácsokat kért sorstársaktól. Megosztani örömet-bánatot, támaszt kérni és vigaszt nyújtani. A nagy lépés ezután következett, amikor kiderült, létezik lehetőség ezt a két évet felülírni. Zolgensma a neve és a világ legdrágább génterápiás kezelése, 700 millió forint az ára, és a kis betegnek kétéves kora előtt mindenképpen meg kell kapnia. Elképzelhetetlennek tűnt a vállalkozása: a felfoghatatlan összeget összegyűjteni záros határidőn belül. A történet végét szerencsére ismerjük: szeptember végén összegyűlt a pénz, Zente október 29-én megkaphatta a világ legdrágább gyógyszerét.

Egynek sikerülhet, az elsőnek megvan – de milyen esélyekkel indulhat a megoldás felé rövid időn belül egy hasonló utat bejáró család? Levente, az enyingi kislány az SMA2 típusában szenved, az orvostudomány itt a kamaszkort meri „ígérni”, és azt is, hogy sosem tanul meg járni. Másodiknak lenni mindig nehezebb; az ő titkuk biztosan annak az ereje, hogy ezt a helyzetet is felvállalva, szintén segítséget mertek kérni. A második örömhírt is sokan ismerhetik: Leventének alig egy hónap alatt összegyűlt a világ legdrágább gyógyszerére szükséges összeg, s november 26-án ő is megkaphatta a génterápiás kezelést, mely esélyt adhat az egészséges élethez.

A két történet azonban mégsem Zentéről és Leventéről, nem csupán az aggódó szülőkről és családtagokról szól. Azóta sok-sok SMA-beteg és családja mert „előbújni” a négy fal bezártságából, a korlátok közül, reményt kapva, nehézségeket felvállalva próbálnak segítséget kérni és elfogadni. Azóta egy kormányhatározatnak köszönhetően minden

18 év alatti SMA-beteg ingyen megkaphatja az egyetlen (Spinraza nevű) készítményt, mely egyelőre egyetlen segítséget jelenthet kétéves kor fölött.

A történet egy országról szól. Arról, hogy sok-sok ember ismeretlenül, önzetlenül, kétségek között, de elszántan szólította meg a települését, az iskoláját, a futóismerőseit, az önkormányzatát, a focicsapatát, az országon túli kapcsolatait, és sütívásárokat, arcfestést, játszóházakat, futóversenyeket szervezett, plakátokat ragasztott, telefonálgatott, vagy éppen zsiroskenyeret kent az útszélen megálló autósoknak. A történet arról a sokakat megosztó milliárdosról is szól, aki életében kétszer biztosan nemes ügyre fordította vagyonának egy részét, s remélhetjük, hogy magával ragadta az ajándékozás öröme.

Ez a történet Szentmihályról is szól. Szeretett településünk lakosairól, akik megszólíthatóak voltak, és egyetlen felhívásra, gondolkodás nélkül adakoztak Leventének. A történet Szentmihályról és a vele összefogó Tápérről, Petőfitelepről, Kunszentmártonról és Röszkéről is szól, akikkel együtt a felfoghatatlanul nagy összeg, a 700 millió forint közel 1%-át adtuk össze. Köszönjük, Szentmihály!

-kka-

U.i. Lapzártakor a két kislány állapota jó, lassan, de szépen fejlődnek. Levente még Budapesten van „karanténban” az édesanyjával, de karácsonyra hazamehetnek, s a négytagú család együtt ünnepelheti Jézus születését és egy egészséges élet reményét. A sütívásárok pedig azóta is folytatódnak, immár más-más, segítségre szoruló gyermekért.

Családi nap a Plébánián

Szeptember 28-án, szombaton először tartottak Szentmihály napi családi napot plébániánkon, amelynek apropóját egyrészt az adta, hogy a Plébánián működő Palánta Családi Napközi fennállásának 10. évfordulóját ünnepelte az idén. A másik apropója a rendezvénynek az volt, hogy a Plébánia vezetősége a templom búcsújához kötődően egy olyan családi és egyben közösségi alkalmat szeretett volna szervezni, ahol a településrészes apraja-nagyja szórakoztató, és egyben kulturális programokon vehet részt.

Igen sokszínű volt az esemény programkínálata, ahol kicsik és nagyok, fiatalok és idősek egyaránt találhatták a számukra érdekes programot. A népi játékokon és táncszínen, a történelmi íjászon, a különböző kézműves foglalkozásokon való részvétel lehetőségén túl lufihajtogató, néptáncosok, népzeneészek és népzene tanuló is szórakoztatták a közönséget. A kemencében sült ínycsiklandó kenyérlángost minden résztvevő megkóstolhatta. A helybeliek közül többen is eljöttek megmutatni, árulni saját kézműves portékáikat.

Az elmúlt évek tapasztalatai alapján látható, hogy a Búcsúhoz köthető vurstli forgataga szinte teljesen eltűnt Szentmihályról. Ennek okait lehet fejtegetni, a közösségi oldalakon megtárgyalni. Azt gondolom, hogy a lehetőségekhez mérten azon kell dolgozni, hogy a településrészes olyan programok kerüljenek megszervezésre, amelyek nemcsak tömegeket mozgathatnak meg, hanem színvonalas és kulturált szórakozási lehetőséget nyújtanak mindenkinek kortól, nemtől, vagy éppen val-

lasi hovatartozástól függetlenül. Remélem nemcsak a magam, hanem a résztvevők nevében is mondhatom, hogy egy igen színes, színvonalas rendezvény kerekedett ki ebből a Családi naphoz, amelyen mintegy 350-en vettek részt.

A Plébánia vezetősége és aktív önkéntesei igyekeznek a korral haladni, ezt bizonyítja az is, hogy a technika nyújtotta lehetőségeket kihasználva egyre több plébániai eseményre való felhívás jelenik meg a világhálón is, akár a Plébánia saját honlapján (<https://www.plebania.szentmihaly.net>), akár a közösségi oldalak szentmihályi kötődésű csoportjaiban. A Plébánia a programjainak a nagy részét igyekszik mindenki számára nyitottá tenni, hogy lehetőleg ne csak a hívek és családjaik vegyenek részt saját szervezésű programjaikon.

A Szervezők, látva a rendezvény sikeres fogadtatását mindenképpen szeretnék ezt a Családi napot hagyománnyá tételé a további években is megszervezni, továbbra is a Templombúcsúhoz kötődően. Ezúton is szeretnénk megköszönni minden segítőnek, önkéntesnek a munkáját, segítségét a Családi nap előkészítésében, lebonyolításában. Név szerint külön is köszönetet mondunk a következőknek: Szalai Briginek és férjének Misinek, valamint Szűcs Barbarának a kenyérlángosért, Haraszti Gábornak az egész napos kemencefűtésért, és Árokszállási Juditnak a népi játszótér vezetéséért.

A legnagyobb köszönet azonban azoknak jár, akik a Családi napra eljöttek és annak programjain aktívan részt vettek!

Kónya Tünde

GYEREKSAROK

Négy igen furfangos bibliai találós kérdést láthatunk, illetve ezek mellett egy bibliai eseményt ábrázoló képet. Arra keressük a választ, hogy a látott kép melyik találós kérdéshez tartozik, és mi ennek a találós kérdésnek a megfejtése?

1. Árka van, és mégis úszik,
ajtaja bezárva,
binnen ember, sok-sok állat
menekvését várja.
2. Vízen ringatózott,
kisfiú sírt benne,
fáraóleánynak,
fiává lett terhe.
3. Földre dobva kigyó,
felemelve fegyver,
máskor meg kettévált
előtte a tenger.
4. Álomban a földtől,
fel az égig ért,
angyalok járkáltak rajta,
s fenn Isten beszélt.

A megfejtéseket 2020. március 29-e, vasárnap délig várjuk a Templomw kisasztalkáján elhelyezett gyűjtődobozkába, vagy az alábbi e-mail címre: konya.tunde88@gmail.com. Természetesen a papírról, vagy e-mailből ne maradjon le a neved, a korod és persze a címed, hiszen ez utóbbi hiányában az ajándék házhoz szállítása nehézkes lesz! A helyes megfejtők között ezúttal egy óriás tábla csokoládé kerül kisorsolásra!

ÜNNEPI MISEREND

December 24-én 23³⁰-kor a plébánia énekkara ad elő karácsonyi koncertet a templomban

24 órakor éjféle szentime, melyet Dr. Kisházi Kovács László volt szentmihályi plébános mutat be.

A mise előtt **23 órától gyónási lehetőség.**

December 25-én Krisztus Urunk születése napján az ünnepi szentmise 10³⁰-kor kezdődik pásztorjátékkal

December 29-én Szent család vasárnapján 10³⁰-kor ünnepi szentmise.

December 31-én az év végi hálaadó szentmise 17 órakor kezdődik.

2020. január 1-jén **Újév napján**, Mária Isten Anyja ünnepén a szentmise 10³⁰-kor kezdődik

Házszentelés

Az előző évekhez hasonlóan – mivel továbbra sincs helyben lakó plébánosunk – 2020 elején is az egyházközség két megbízott, helyi lelkipásztori munkatársa, **Fejes Ferenc** és **Bauer Ferenc** végzi a házszentelési szertartást és a családáldást. Fogadják őket szeretettel! Kérjük, akikhez az előző években nem jutottak el, de szeretnék kérni a házszentelést, jelezzék a **plébánián** (tel.: 30/490-10-80), **Fejes Ferencnek** (tel.: 20/562-85-57) vagy **Bauer Ferencnek** (tel.: 30/322-29-67).

A házszentelések január 7-én, kedden kezdődnek, útvonala hetente követhető lesz a kábel-tv képujságában, illetve a misék hirdetésein, mely mindig ki lesz tűzve a templomtorony aljában, a hirdetőtáblán.

Emlékeztetni szeretnénk, hogy a házszentelés ingyenes. A korábbi évekhez hasonlóan azonban az egyházközségi hozzájárulások éves befizetésére is elsősorban ekkor lesz lehetőség.

A temetéssel, a harangozással és a liturgikus renddel kapcsolatban bizalommal keressék Fejes Ferencet a Hasító u. 6. szám alatt vagy telefonon: 20/562 8557, aki a megyéspüspöktől engedéllyel rendelkezik temetés végzésére és áldoztatásra.

Dr. Liszikai Tamás
plébános elérhető a szentmisék előtt és után a templomban.

Anyakönyvi hírek

2019. október – december

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Pantea Róbert és Haraszti Eszter
Fekete Mihály és Garamvölgyi Anett

KERESZTSÉGBEN RÉSZESÜLT

Nagy Gergely és Farkas Kinga Luca fia Theo
Szarka Rajnold és Szekeres Mariann leánya Fruzsina

ELHUNYTJAINK

Fodor Lajos
Savanya Balázsné Csóré Irén
Tóth István
Dobó Jenő

IJÁSZKÖR

Az íjászat iránt érdeklődőket szombatonként 14:00-tól várom a plébánia sportpályáján. Az íjászkör minden érdeklődő számára **INGYENES** lehetőséget kínál az íjászat alapjainak elsajátítására és gyakorlására, korra és nemre való tekintet nélkül

Gilicze Attila hitoktató

Hivatali rend a Szent Mihály Plébánián

Plébániai hivatalos ügyintézés esetén kérjük, keressék a plébániagondnokokat, ill. a templomgondnokot a megadott telefonszámokon

Templomgondnok és liturgikus munkatárs: Fejes Ferenc (mobil: 20/562-85-57)

Hitoktató: Gilicze Attila (mobil: 20/323-81-70)

Plébániagondnok és irodavezető: Piros Adorján (mobil: 30/490-10-80)

Családi Napközi megbízott ügyvezetője: Szendrényi Marietta (mobil: 30-249-77-50)

A plébánia mobilszáma: 30/490-10-80

A plébánia e-mail címe: plebania@szentmihaly.net

A plébánia honlapja: <http://plebania.szentmihaly.net>

A szeged-szentmihályi Szent Mihály Plébánia hírlevele
6710 Szeged, Palánta u. 2. Tel.: 30/490-10-80
Felelős kiadó: Dr. Liszikai Tamás; tördelő-szerkesztő: Bauer Ferenc
Nyomtatás: SIGILLUM 2000 Bt., Szeged, Vám tér 6.